

DOZA GALLERY (BG)

JUNE 27th — JULY 15th

DEFY THE STATUS QUO

ÆTHER HAGA (NL)

JULY 24th — JULY 30th

æther

DEFY THE STATUS QUO

A DOUBLE FOLD EXHIBITION BY

29 BULGARIA-BASED EMERGING ARTISTS

CURATED BY VOIN DE VOIN

БОЯНА АЛЕКСОВА
АНТОНИН БУШИ
МИЧ БРЕЗУНЕК
ДИАНА БУНКИН
ЕЛЕНА ЧЕРГИЛАНОВА
СОФИЯ ДИМОВА
ИВАН ДОКОВ
АЛЕКСАНДЪР ГАБРОВСКИ
ДЕНИЦА ГЕОРГИЕВА
ГЕРГАНА ИВАНОВА
АНДРЕА КОЖУХАРОВА
ЙОАННА ЛАСКОВА
АЛЕКСАНДЪР ЛАЗАРКОВ
ВАНЕСА МИТЕВА
ЗЛАТОМИРА ОПРОВА
АЛИНА ПАПАЗОВА
ГЕОРГИ ПАВЛОВ
ГАБРИЕЛ ПЕНДОВ, РОБИН БЕЛУАРД
И АНА НАЙДЕНОВА
ТОДОР РАБАДЖИЙСКИ
ГАЛЕНА СЪРДЪМОВА
ГЕОРГИ ШИШКИН
НИКОЛА ЦВЕТАНОВ
VMNOTSAFE
МИРОСЛАВ ЖИВКОВ
СЛАВА ДЖОРДЖ
НЕВЕЛИН ИВАНОВ
ГЛОРИЯ АВГУСТ

СМЕЛОСТТА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВИМ НА СТАТУКВОТО

Изложба на 29 български и базирани
в България артисти

27 юни — 15 юли 2023

Doza Gallery

24 юли — 30 юли 2023

Aether Haga

Куратор: Войн де Войн

Проектът е реализиран с финансовата подкрепа на Национален фонд „Култура“ по програма „ПРОГРАМА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И РАЗВИТИЕ НА ЧАСТНИ КУЛТУРНИ ОРГАНИЗАЦИИ“

Дизайн: Виктория Кийфър

BOYANA ALEKSOVA
GLORIYA AVGUST
ANTONIN BOUCHY
MITCH BREZOUNEK
DIANA BUNKIN
ELENA CHERGILANOVA
SOFIA DIMOVA
IVAN DOKOV
ALEKSANDAR GABROVSKI
SLAVA GEORGE
DENITSA GEORGIEVA
NEVELIN IVANOV
GERGANA IVANOVA
ANDREA KOZHUHAROVA
YOANNA LASKOVA
ALEXANDER LAZARKOV
VANESSA MITEVA
ZLATOMIRA OPROVA
ALINA PAPAZOVA
GEORGI PAVLOV
GABRIEL PENDOV, ROBIN BELLUARD
AND ANNA NAYDENOVA
TODOR RABADZHIYSKI
GALENA SARDAMOVA
GEORGI SHISHKIN
NIKOLA TSVETANOV
VMNOTSAFE
MIROSLAV ZHIVKOV

DARING TO DEFY THE STATUS QUO

A Double Fold Exhibition with 29
Bulgaria-Based Emerging artists

June 27th — July 15th 2023

Doza Gallery, Sofia

July 24th — July 30th 2023

Æther Haga, The Hague

Curated by Voin de Voin

This project is made possible by a financial contribution
from National Culture Fund, Bulgaria (NCF).

Design: Victoria Kieffer

СМЕЛОСТТА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВИМ НА СТАТУКВОТО

Докато се опитваме да калибрираме усещанията, мислите и чувствата си към политическия «кондоминиум», дума, добре замаскирала се като при активно мероприятие, мощни течения навлизат в нашата геополитическа действителност — течения, които ни тласкат към основния принцип на собственото ни съществуване. Но точно в този основен принцип, в сложните моменти, които изискват ясна посока и общ морален компас, ние се сблъскваме със силно обществено разделение, налагано от пропагандата, войните, медиите и технологичните манипулации.

Това преживяване на сблъсъка, това усещане, че не сме в състояние да се справим или разберем какво се случва около нас, ни кара да се чувстваме загубени и неспособни да се ориентираме. Нормативната обвивка сякаш вече се е превърнала в непробиваем слой, в значителна пречка за необходимата промяна, за разрушаване на установените системи и човеконенавистни идеологии.

Статуквото все повече се отклонява от колективната сила и се връща към затворената си и укрепена форма. Това отклонение се стимулира от идеи и убеждения, от които ние желаем да се освободим.

Нашите «политически тела и умове» преминават през постоянни външни и вътрешни трансформации, в постоянно търсене на нови пътища и решения, но трябва винаги да си задаваме въпроса какви са факторите, които могат неусетно да ни вкарат в невидим капан и да ни направят жертва на разделението. Стратегия, задвижвана от различни политически сили с помощта на измамния им щит, който се опитва да се самоидентифицира чрез

пол, раса и политически статус. Трябва ясно да осъзнаем, че тази тактика ни прави слаби и накрая напълно контролирани. Затова ние сме готови да приемем принципите на технократския комунизъм и да дадем възможност на артистите да изразят своите прозрения за личната им революция. Изненадващо много от тези прозрения се отнасят до структурата на семейството. Дори в динамиката между различните поколения и още повече във връзка със съвременността ние все още откриваме идеята за ограничението. Налагат се определени граници, рамки, които определят как функционира «идеалната» семейна система, и тук се явява важността да разберем значението и, за да можем да я променим. Бихме искали да представим тази изложба като „семейство“, в което всички членове обитават една Къща, част от родословното и дърво, а творбите насищат пространството и подчертават взаимодействието и взаимозависимостта между обитателите. Къщата символизира обществото и всички негови пресечни точки. Фрагментите в къщата идват от различни източници и представят «несъзнаваното», потока на миналото, което се слива с нашите вътрешни преживявания и настоящето.

И не на последно място, безкрайният процес на реставрация на Къщата, който е индикатор за бъдещ отзвук, за промени, които да оказват влияние както върху нас самите, така и върху обществото. Нашата Къща и нейната градина са сътворени от млади, базирани в България артисти, които посвяват семената на съмнението и ни дават храна за размисъл дали статуквото не е нищо повече от излишна конструкция на обществената норма, изчерпала себе си. Норма, която ние смятаме, че трябва да бъде оспорена.

Внимание - в епохата на глобалното затопляне, ако градината бъде опожарена, цялата реколта ще бъде загубена...

DARING TO DEFY THE STATUS QUO

While setting our senses on the political condominium, drafts and forceful currents that take us back to the spring of our own existence.

Right at the core principle that we gaze, states that everything that happens to us is in mere relation to our own calling, projection, and perception of the world.

At complex times in need of direction and clear orientation we are dealing with strong societal division, brought to us by propaganda, war, media, and technological manipulations. The blind date experienced as present, lost, unable to orient. The shell of the norms has gotten thick and hard to pierce from outside. The status quo, a definition of the “commons,” defers itself from the power of the collective, regaining an amplified proportion, prompted by ideas and beliefs, we want to unleash and set free from.

Our “political bodies and minds” navigate through inner and outer spaces, constantly resetting the strive for break through, but what are the tools? In this invisible trap, we have become victims of the most dangerous strategy of the evil cooperation behind our governments, forming a fake layer of the protective shield, that overidentifies with gender, racial, sexual and political statuses. This instrumental mechanism is exactly the tactic of division of populations, large groups of people, making societies weaker and finally

entirely controlled. One foot inside technocratic communism, we invite the artist to think and exhibit their insights into the personal revolution.

To my surprise, a lot of reflections address the construct of family. Its power dynamic between generation and its specific zeitgeist. The narrative clearly expressed in the notion of the constraint that defines a perfect family constellation and the deep need for understanding its importance.

We would like to think of this exhibition as a family, where all the members inhabit a house and are part of a family tree, and the works are contributed to the arrangement of the house.

The house as a representation of society at large and all its intersections. The fragmented pieces inside the house, coming from different places. The “unconscious,” taken by the stream of the past, subjected by the “emotional interior” of the present.

And last, but not least, the neverending “restoration” as a sign for the future reverberation.

The garden created by the Bulgaria-based emerging artists is full of seeds and food for thought that strongly state that the status quo is nothing more than an unnecessary construction of societal norm that has exhausted itself and others along the way and needs to be defied.

Alert - In time of global warming, if the garden is burned, there will be no harvest...

DARING TO DEFY THE STATUS QUO /

СМЕЛОСТТА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВИМ НА СТАТУСКОТО

CURATOR: VOIN DE VOIN /

КУРАТОР: ВОЙН ДЕ ВОЙН

DOZA GALLERY

ÆTHER HAGA

АРТИСТИ

ARTISTS

БОЯНА АЛЕКСОВА

BOYANA ALEKSOVA

Æther Haga

Бояна Алексова

„Пластмасовите ние“, 2023, видео

инсталация, смесена техника, 28 x 50 см.

Инсталацията критикува идеята за водни тела като кофи за боклук като показва природния пейзаж задушен в прозрачна пластмаса, за да демонстрира бавната агресия на глобалното консуматорство с неговите вечни материали и тяхното често присъствие във водите. Филмът визуализира мъх, който расте върху паднало дърво в коритото на река Струма, но в дълбоките сини води се забелязва плаваща пластмасова торбичка от супермаркет, която заплашва речната екосистема със самото си присъствие. Струма е превърната в подвижно депо за отпадъци през последните 5 години, тъй като боклуците често идват от помалката река Банщица в Кюстендил и множество други незаконни сметища, замърсявайки водните пътища на Струма, което нарушава екологичния баланс на Средиземно море. Изкуството на Алексова има за цел да покаже спешността на тази екологична катастрофа.

Boyana Aleksova

“PlasticUs”, 2023, video installation, mixed media, 28 x 50 cm.

This piece confines the natural landscape in suffocating transparent plastic to highlight the slow violence of global consumerism with its everlasting materials and their frequent presence in waterways, criticising the notion of river as waste disposal infrastructure. The footage shows a serene scene of moss growing on a fallen tree in the river Struma, but a detailed look into the deep blue waters uncovers a floating supermarket plastic bag, threatening freshwater life with its mere presence. This river has been a subsequent waste depo over the last 5 years with rubbish frequently incoming from the smaller river Banshtitsa in Kyustendil and numerous other illegal landfills along the river banks, polluting Struma's waterways, which in effect infuses the Mediterranean with waste. Aleksova's artwork aims to emphasise the urgency of this environmental catastrophe.

АНТОНИН БУШИ

ANTONIN BOUCHY

Æther Haga

Антонин Буши

„Нищо не се случваше“, 2022, гипс, дървени мебели, обувки, 50 x 40 x 40 см.

Коктейл молотов, политическа естетика в изкуството. „Не изгаря“ има за цел да отрази определен парадокс на политическата естетика в изкуството. Чрез замяната на гипса с бензин самата същност на този силно символичен обект претърпява фундаментална трансформация. От оръжие за въоръжен бунт коктейлът «Молотов» се превръща в инструмент за мисловна и концептуална проекция. От експлозивна бомба той се превръща в невинен артефакт, представен в ограничения контекст на света на изкуството. Тази трансформация разпитва за силата на действие на изкуството, което има за цел или претендира да бъде политическо, за неговата суета, понякога за лицемерие, но също така и за неговата сила, за способността му да предизвиква дебати и да поражда диалог, за критичното му измерение, за нападателния или подривния му аспект и в крайна сметка за неговата необходимост. Като своеобразна самокритична скулптура «Не изгаря» може да се разглежда като покана за метафоричен «избор на оръжие» и по този начин поставя под въпрос радикализма, насилието, както и компромиса, подчинението, симулакрума, спектакъла. В крайна сметка „Не изгаря“ не е нищо повече от едно безобидно произведение на изкуството в самозапалване.

„Не изгаря“, 2023, стъклена бутилка, гипс, хартия, 30 x 20 x 10 см.

„Нищо не се случваше“ е скулптура, резултат от пърформанса „Нищо не се случва“, базиран на текста на Пол Лафарг «Правото да бъдеш мързелив» (1880), който беше представен на фестивала Sofia Underground 2022. Пърформансът се състоеше в това да забия двата си крака в гипсов блок, преди накрая да се освободя. Тази скулптура е представена като алегорична вкаменелост, свидетел на едно отчуждаващо минало, от което бихме успели да се еманципираме. „Нищо не се случваше“ е покана да се замислим за естеството и тежестта на условностите, наложени от системата на потребление, свръхпроизводство и поробване с труд, в която живеем, и да предефинираме нейните ценности, за да си върнем контрола над най-ценния ни дар - времето, което ни е дадено.

Antonin Bouchy

“Nothing Was Happening”, 2022, plaster, wooden furniture, shoes, 50 x 40 x 40 cm.

Molotov cocktail, political aesthetics in art. „It Doesn't Burn“ aims to reflect a certain paradox of political aesthetics in art. By substituting plaster for petrol, the very essence of this highly symbolic object undergoes a fundamental transformation. From a weapon of armed rebellion, the Molotov cocktail becomes a tool of mental and conceptual projection. From an explosive bomb, it becomes an innocent artifact presented in the restricted context of the art world. This transformation interrogates the power of action of an art that aims or claims to be political, its vanity, its hypocrisy at times, but also its strength, its capacity to provoke debate and generate dialogue, its critical dimension, offensive or subversive aspect, and its necessity, eventually. As a sort of self-critical sculpture, «It Doesn't Burn» could be seen as an invitation to metaphorically «choose your weapon» and thereby questions radicalism, violence, as well as compromise, submission, simulacrum, spectacle. „It Doesn't Burn“ is, in the end, nothing more than a harmless work of art in selfcombustion.

“It Doesn't Burn”, 2023, glass bottle, plaster, paper, 30 x 20 x 10 cm.

“Nothing Was Happening” is a sculpture, result of the performance “Nothing Is Happening”, based on Paul Lafargue's text “The Right to be Lazy” (1880), which was presented at the Sofia Underground 2022 festival. The performance consisted in casting both my feet in a block of plaster before finally freeing myself. This sculpture is presented as an allegorical fossil, a witness to an alienating past from which we would have managed to emancipate ourselves. “Nothing Was Happening” is an invitation to reflect on the nature and weight of the conventions imposed by the system of consumption, over-production and enslavement by labor in which we live, and to redefine its values in order to regain control of our most precious gift, the time we are given.

МИЧ БРЕЗУНЕК MITCH BREZOUNEK

Æther Haga

Мич Брезунок

« Наргиле », 2023, акрил върху платно, 40 x 40 см.

« Обръснат », 2023, акрил върху платно, 25 x 20 см.

« Над мечтата », 2023, акрил върху платно, 40 x 40 см.

Без име, 2023, странично огледало на кола, акрил, 29 x 15 x 29 см.

Има път към страната на мечтите, а рисуването може да бъде началото, с което да се прокара този път. Сцената е тиха и спокойна. Моментът, в който тялото се издува и спуска с въздишки, деформирайки се върху леглото. Тогава моделът е обрънат към своя обект, гледката, която се превръща в пейзаж. В друга въздишка мъката ни от изпадането в кошмар се скрива под леглото. Мич предава усещане за вътрешен мир в два сюрреалистични момента, сцените ни предават усещане за безтегловност, както двамата герои се съединяват, докато са в левитация. Идеята за стратосферно спокойствие се осъществява и ни оставя в позицията на воайор, сякаш можем да видим през кристално кълбо.

Mitch Brezounek

“Shisha”, 2023, acryl on canvas, 40 x 40 cm.

“Shave”, 2023, acryl on canvas, 25 x 20 cm.

“Over the dream”, 2023, acryl on canvas, 40 x 40 cm.

Untitled, 2023, car side mirror, acrylic paint, 29 x 15 x 29 cm.

There is a path to access the land of dreams, and painting can also be the paving stone of this path. The scene is silent and peaceful. The moment when the body swells and deflates with sighs, so that it is deformed on the bed. The model is then facing its subject, a landscape which becomes scenery. In another sigh, our anguish of falling into a nightmare is hidden under the feet of the bed. Mitch transmits a feeling of inner peace in two surrealistic moments, the scenes transmit to us a sensation of weightlessness, like the two characters coupling while in levitation. The idea of stratospheric calm takes place and leaves us in a position of voyeurism, as if we could see through a crystal ball.

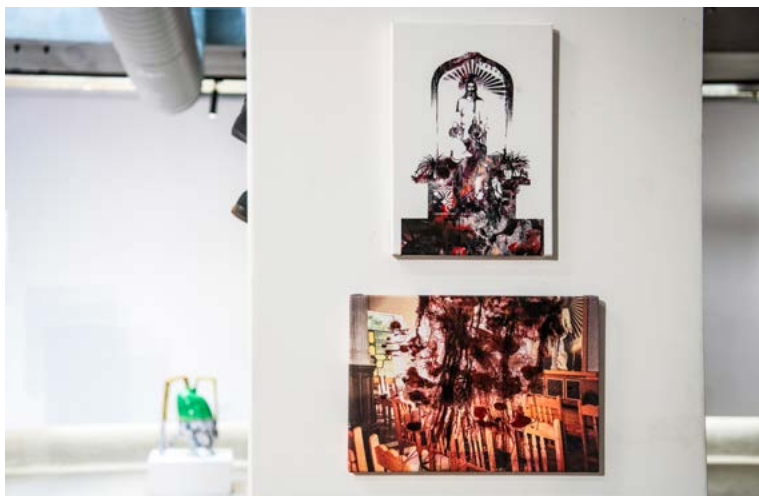
ДИАНА БУНКИН

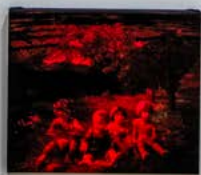
DIANA BUNKIN

Æther Haga

Doza Gallery

Диана Бункин

"Провал", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см.

"Къща във формата на сърце", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см.

"Майката е невинна", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см.

"Гнездо", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см.

"Ехо", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см.

"Майката е невинна", 2023,

дигитален принт върху платно, 40 x 40 см

"Гласът на изгубеното дете" е живописна серия на Диана Бункин тематизираща невъзможността за връщане към повратни моменти на травма и конфликт като опит за разрешение. Художничката тематизира детството като призрак, обитаващ настоящето под формата на спомени и семейни властови отношения формиращи настоящата травмирана персона.

С работата си върху фотографии от личния си архив Бункин ни показва всъщност архитектурата на конфликта, ехтяща в случващото се покрай снимката. Така тя излага един безкрайно личен и същевременно познат момент на врязване (punctum по Барт), надграждайки го с живопис върху фотографиите или такава вдъхновена от останалите емоции. С този си проект се тематизира празнотата, която миналото оставя след себе си - и метафорично и буквално темпорално. Ние само и единствено живеем в руините на миналото под формата на пренесени травматологични аспекти, непозволяващи ни да продължим напред. Именно това цели Бункин показвайки възбраната да се върнем към миналото и отлагането на бъдещето благодарение на травмата, с която сме оставени да се справяме ме съвсем сами.

Diana Bunkin

“Failure“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“House shaped heart“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“Can’t blame the moon“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“Nest“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“Echo“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“Can’t blame the moon“, 2023,
digital art, print on canvas, 40 x 40 cm.

“The Voice of a Lost Child” is a mixed media painting series by Diana Bunkin thematizing the impossibility of returning to points of trauma and conflict as an attempt at resolution. The artist puts special focus on childhood as a ghost haunting the present in the form of memories, photographs, stories and familial power relations that have shaped the current persona. By working on photographs from her personal archive, Bunkin presents to us the architectonics of the conflicts and violence existing alongside the events in the photos, but never actually shows them. This way, she exposes an infinitely personal yet familiar moment of self incision, building on it by painting over the photographs or incorporating elements of them in the artworks. Through this project she thematizes the void that the past leaves behind - both metaphorically and literally. This is what Bunkin is aiming at by showing the foreclosed past and the postponement of the future thanks to the trauma we are left to deal with all alone in the ruins of the past.

ЕЛЕНА ЧЕРГИЛАНОВА ELENA CHERGILANOVA

Doza Gallery

Елена Чергиланова

„Храм“, 2023,

видео инсталация, 21 x 37 см.

Вдъхновената от Infinite Jest творба разглежда тънката граница между развлечение и изкуство и мястото им в галерийния контекст. В романът на Уолс, Infinite Jest е заглавието на смъртоносно увеличащ филм, който докарва зрителите си до вегетативно състояние. „Храм“ се опитва да имитира съдържанието на филма - лицето на „най-красивото момиче на всички времена“ говорещо право в камерата - за да хипнотизира зрителя в приемане на антагонизиращото послание. Работата иронизира преживяването на обикновения посетител в галерията, чието активно ангажиране рядко достига отвъд физическата разходка из пространството, като по този начин превръща дори най-задълбочената творба от изкуство в развлечение.

Elena Chergilanova

“Temple”, 2023,
video installation, 21 x 37 cm.

This Infinite Jest inspired work tackles the fine line between entertainment and art, and their place in the gallery context. In Wallace’s novel, *Infinite Jest* (also dubbed *The Entertainment*) is the title of a film so absorbing, it’s lethal, placing anyone who views into a vegetative state. Temple aims to emulate the content of the film — the face of the “prettiest girl of all time”, talking directly into the camera — to hypnotise the viewer into playing along and receiving the antagonising message. It ironises the experience of the average gallery goer, who’s only active participation rarely exceeds the physical act of strolling through the space, thus turning each artwork, no matter how thoughtful, into entertainment, rather than art.

Doza Gallery

СОФИЯ ДИМОВА

SOFIA DIMOVA

Doza Gallery

София Димова

**„Джон Блейз, провалихме децата си“, 2023,
клони, бандана, кабел, обувки, вариращи
размери.**

Обувки, вързани една за друга, висящи от жици или клони на дървета, символизира смъртта на някого или обозначението на места, където човек може да купи наркотици; ПРОВАЛ на системата. Проваляме децата си от ранна възраст да бъдат обречени на улицата, да се мъчат. Проваляме децата си да попадат в объркващи ситуации, за да се впишат или да оцелеят. Проваляме децата ни да станат наркодилъри и жертви на улично насилие. Проваляме децата си.

**“Мама ми прати пакет“, 2020,
смесена техника, 55 x 32 см.**

Творбата е част от самостоятелната изложба на София Димова „Capitalizing On My Love for You“ в Aether Art Space в София. Работата рефлектира живота на Димова между Холандия и България.

Sofia Dimova

**“John Blaze, We Failed Our Kids“, 2023,
branches, bandana, wire, shoes, dimensions variable.**

Shoes tied together and hanging from power lines or tree branches signify that someone has died or signifying locations where one can buy drugs; FAILURE of the system. We fail our kids from an early age to be doomed into the streets, to hustle and to struggle. We fail our kids as they get into messed up situations, in order to fit in or survive. We fail our kids to become drug dealers and victims of street violence. We fail our kids.

**“My mom sent me a package“, 2020,
mixed media, 55 x 32 cm.**

The work was part of Sofia Dimova's solo show “Capitalizing On My Love for You” at Aether Art Space Sofia. The piece reflects on Dimova's life between the Netherlands and Bulgaria.

ИВАН ДОКОВ

IVAN DOKOV

Иван Доков

„Навън“, 2023,

дигитална фотография, 42 x 120 cm.

„OUTSIDE“ оспорва конвенционалните представи за градски пейзажи и природа, като изследва пресечната точка на glitch изкуството и инфрачервената фотография. Инфрачервените градски пейзажи приканват зрителите да преосмислят възприятието си за градовете и да поставят под въпрос приетите норми и структури, които оформят нашата градска среда. Проектът се състои от две отделни, но взаимосвързани серии: гlich панорамни фотографии и инфрачервени градски пейзажи. Всяка серия предлага уникална перспектива към градските пространства и природата, като разширява границите на традиционната фотография и използва експериментални техники. Панорамните фотографии с проблясъци заснемат обширни пейзажи, които са умишлено изкривени и манипулирани чрез цифрови проблясъци. С въвеждането на тези грешки се стремя да наруша безпроблемното и полирано представяне на природата, като отразявам фрагментарността и скритите измерения на природния свят. Тази серия предизвиква зрителите да приемат красотата в несъвършенството и да поставят под въпрос стремежа към безупречно съвършенство, който често се свързва с природата. За разлика от тях инфрачервените градски пейзажи използват различен визуален език, за да разкрият скрити пластове и невидими аспекти на градската среда. С помощта на инфрачервени филтри улавям градския пейзаж по сюрреалистичен и ефирен начин, като подчертавам взаимодействието между физическото и невидимото. Тази поредица има за цел да предизвика ограниченията на човешкото възприятие и да насърчи зрителите да изследват скритите разкази и енергии, които съществуват в нашите градове.

Ivan Dokov

“Outside“, 2023,
digital photography, 42 x 120 cm.

„OUTSIDE“ challenges the conventional notions of urban landscapes and nature by exploring the intersection of glitch art and infrared photography. The infrared cityscapes invite the viewers to reconsider their perception of cities and to question the accepted norms and structures that shape our urban environments. The project consists of two distinct yet interconnected series: glitched panoramic photographs and infrared cityscapes. Each series offers a unique perspective on urban spaces and nature, pushing the boundaries of traditional photography and embracing experimental techniques. The glitched panoramic photographs capture sweeping landscapes that have been intentionally distorted and manipulated through digital glitches. By introducing these glitches, I seek to disrupt the seamless and polished representations of nature, reflecting the fragmentation and hidden dimensions of the natural world. This series challenges viewers to embrace the beauty in imperfection and to question the pursuit of flawless perfection often associated with nature. In contrast, the infrared cityscapes employ a different visual language to reveal hidden layers and unseen aspects of urban environments. By using infrared filters, I capture the cityscape in a surreal and ethereal manner, highlighting the interplay between the physical and the invisible. This series aims to challenge the limitations of human perception and encourage viewers to explore the hidden narratives and energies that exist within our cities.

АЛЕКСАНДЪР ГАБРОВСКИ ALEKSANDAR GABROVSKI

Æther Haga

На тази планета вече няма място за
боклаци, затова изхвърляме
отпадците си в стратосферата. И без
това вселената е просто много прах и
много шум.

Събуждам се на дивана в
университетското студио. По пода до
него са наредени бутилки и кенчета, в
които плуват недопушени цигари.
Диските му са пропити с разредител за
бои. Изправлям се и връщам ми е схванат.
Смърдя. Мръсен съм и отвън и отвътре.
Имам мръсно подсъзнание. Изговарям
мръсни думи, крия нечисти помисли,
гледам мръснишки всеки, който мине
покрай мен.

Казват, че мръсотията е просто материя,
която се намира на грешното място.
Това обяснява много.

В чужбина аз съм чужда материя. Нищо
не ми принадлежи и не принадлежи на
нищо. Найлонова торбичка, подмяната
от вятъра. Човешки отпадък. Жилаво
месо, заседнало между зъбите на
системата.

There is no more room for garbage on this
planet, so we throw our waste into the
stratosphere. The universe is just a lot of
dust and a lot of noise anyway.

I wake up on the couch in the university
studio. Bottles and cans are lined up on the
floor next to it, with unsmoked cigarettes
floating in the yellowish liquid inside them.
The wooden parquet is soaked with paint
thinner. I stand up and realise my neck is
feeling stiff. I stink. I'm filthy both on the
inside and on the outside. I have a dirty
subconscious. I say dirty words and hide
dirty thoughts. I stare inappropriately at
anyone who walks by.

They say dirt is just matter out of place.
That explains a lot.

Abroad, I am a foreign matter. Nothing
belongs to me and I belong to nothing. A
plastic bag tossed by the wind. Human
waste. Stringy meat stuck between the
teeth of the system.

Да се родиш означава да бъдеш
замърсен. Останалите хора да откъсват
умовете си в твоите. После в него неясно
откъде да откриваш следи от чужди
спомени за чужди места, чужди
идеологии, носталгия по чужди на теб
времена. Романтиката на социализма и
обещанието за американската мечта
едновременно, досадните мелодии на
рекламите.

Не ме разбирайте погрешно. Обичам
рекламите на кремове против стареене!
Винаги ми напомнят, че съм прах. Да,
ние всички сме прах, който си разменя
прах, за да получи повече прах. Трупаме
кулчини от прах. Поглъщаме прах и
произвеждаме още прах. Нашият свят е
кратък, точен и ясен като летен хит.
Дори сънищата ни звучат механично.

Закърмен съм със сухото мляко на
капитализма. Дори, когато си мисля, че
съм успял да се очисти от него,
осъзнавам - полененал е по вътрешността
на червата ми. Не мога да си представя
нищо отвъд сянката му.

Дори понятията, които използвам, за да
опиша света са замърсени.

To be born is to be contaminated. The rest
of the people are rubbing their minds in
yours. Years after you keep finding traces
of strange memories of alien places,
foreign ideologies, nostalgia for times in
which you haven't lived. The romance of
socialism and the promise of the American
dream at the same time, the annoying
tunes of commercials.

Don't get me wrong. I love anti-aging
cream commercials! They always remind
me that I'm dust. Yes, we are all dust,
which is constantly exchanging dust to get
more dust. We build mountains of dust. We
devour dust so we can produce more dust.
Our world is short, precise and clear as a
summer hit. Even our dreams sound
mechanical.

I was nursed with the dry milk of
capitalism. Even when I think I've managed
to cleanse myself of it, I realize - it's
clinging to the inside of my gut. I can't
imagine anything beyond its shadow.

Even the terms I use to describe the world
are polluted.

Не ми остава нищо, освен да се предам
на мръсотията. Да я обикна. Да я приема
и да заживея в симбиоза с нея. Да я
олицетворя.

Да раста, да се множа и да цъфтя като
мухъл по тавана.

Да бъде мазното леке върху белия
потник на фамилията.
Сапун в око на правосъдието.
Кал под ноктите на държавата.
Пясык в обувките на институциите.
Годенна халка в стомаха на куче.
Трохи на дъното на раницата.

Понякога се сещам за мазутът по
оперенията на чаплиите.
Ах, само колко им отива!

А друг път, докато си се разхождам из
квартал Трошево, забелязвам капки
кръв по плочите на тротоара и си мисля:
кой ли художник е решил да го
изпъстри така?

А този мъж, който се е изпикал в
подлеза - искам да го намера и да го
прегърна. И да го помоля следващия път
да не забрави да го направи в устата ми!

I have nothing to do but give in to the filth.
To love it. To accept it and live in symbiosis
with it. To embody it.

To grow, multiply and bloom like mold on
the ceiling.
To be the greasy spot on my family's white
shirt.

Soap in the eye of justice.
Mud under the fingernails of the state.
Sand in the shoes of institutions.
An engagement ring inside a dog's
stomach.

Crumbs on the bottom of a backpack.

Sometimes I think of the oil, smudged the
pelican's feathers.

Ah, just how nice it looks on them!
Other times, as I'm walking around my
neighborhood, I notice drops of blood on
the tiles of the sidewalk and think: what
kind of artist decided to paint it like that?
And that man who peed in the underpass -
I want to find him and hug him. And ask
him to remember to do it in my mouth
next time!

Александър Габровски

**„Манифест на мръсния свят“, 2023,
принт върху хартия, 21 x 27,9 см.**

« Манифест на мръсния свят » е трансмедияен проект, който гравитира около значенията и конотациите на мръсотията като културно понятие. Той се занимава както с нейните буквални дефиниции, така и с ирационалните асоциации, които те предизвиква, като се опитва да запази максимална множественост на гледните си точки.

Изследването на замърсяването се случва на всички нива — физическото и екологичното, но също и на невидимото замърсяване на обществото и личността, социалната, психологическата и политическата сфера. Манифестът има за цел да замърси стерилното пространство на белия куб. Той е обяснение в любов към неяснота и двойствеността, в непрестанен опит да се самоотрече и пренапише, продължавайки да търси нови и нови отговори и непрестанно поставяйки под въпрос самия себе си.

Aleksandar Gabrovski

„Dirty World Manifesto“, 2023,
print on paper, 21 x 27,9 cm.

« Dirty world » is a transmedia project, revolving around the meanings and connotations of the word « dirty » as a cultural concept. It deals both with its literal definitions and with the irrational associations evoked by it, contemplating them from a multiperspective lens of understanding.

The exploration of pollution is happening on all levels — the physical and ecological but also the invisible pollution of the public and the personal, the societal, psychological and political sphere. « Dirty world » aims at dirtying up the sterile space of the white cube. « Dirty world » is a manifesto of unclarity and ambiguity. It admits that its terms and ideas are contaminated by default and tries to deal with them. « Dirty world » is an attempt to keep questioning in order to keep understanding, never coming to a conclusion.

ДЕНИЦА ГЕОРГИЕВА DENITSA GEORGIEVA

Æther Haga

Деница Георгиева

**„Времена на привилегии“, 2023,
текстилен колаж и сребърна лъжичка,
90 x 50 см.**

Да се родиш със сребърна лъжичка в устата си (израз за бебе, родено в семейство с добро икономическо състояние). Фразата произлиза от идеята да си роден в богато и привилегировано семейство. Той символизира предимствата и възможностите, които идват с раждането в живот с финансово изобилие. Сребърната лъжица представлява лукс и просперитет, което предполага, че тези, които са родени с нея, имат присъщи предимства и по-висок социален статус. Докато дървените лъжици и морските миди са били често използвани от общото население. Споменаването на „сребро“ в този израз е свързано с икономическия статус, но в този конкретен проект го използвам като метафора, която изобразява културно богата среда, подхранвана от родители или близки семейни приятели, които имат артистични наклонности. Което спомага за личното развитие на креативността и чувствителността на децата.

Denitsa Georgieva

“Privilege times”, 2023,

textile collage and silver spoon, 90 x 50 cm.

To be born with a silver little spoon in your mouth (expression for a baby born in family with good economic status).

The phrase originates from the idea of being born into a wealthy and privileged family. It symbolizes the advantages and opportunities that come with being born into a life with financial abundance. The silver spoon represents luxury and prosperity, suggesting that those who are born with it have inherent advantages and a higher social status.

While wooden spoons and sea shells were commonly used by the general population. The mention of “silver” in this expression is connected to economic status, however in this project I’m using it as a metaphor that represent a culturally rich environment nurtured by parents or close family friends, who has artistic inclinations. Which helps for the personal development of creativity and sensibility in the children.

ΓΕΡΓΑΝΑ ΙΒΑΝΟΒΑ

GERGANA IVANOVA

Гергана Иванова

„Фалшива любов“, 2023,

**дънни платки, фотографии, генерирано видео
с изкуствен интелект, 50 x 35 см.**

“Любовта е фалшива” изследва концепцията за любовта и как тя може да бъде едновременно истинска и фалшива. Проектът се фокусира върху няколко основни елемента: дънни платки на компютър и стари фотографии на влюбени двойки. Дънната платка на компютъра служи като символ на комуникацията между различните компоненти, които образуват компютърната система. Дали хората се срещат случайно или им е предначертано да се срещнат. Подобно на това, проектът изследва как взаимоотношения и как тя може да повлияе върху истинността на любовта. Въпреки това, с времето, съобщението на проекта се съмнява в автентичността на любовта и как тя може да бъде повлияна от обществените норми или личните желания, срещите с различни хора и прочее. Проектът включва освен дънните платки към себе си и съживени снимки чрез помощта на изкуствен интелект, където виждаме връзки между различни влюбени двойки

Gergana Ivanova

“False love” , 2023,

motherboards, photographs, AI video, 50 x 35 cm.

“Love is False” explores the concept of love and how it can simultaneously be both true and false. The project focuses on several key elements: computer motherboards and old photographs of couples in love. The computer motherboard serves as a symbol of communication between the various components that make up the computer system. It questions whether people meet by chance or if their encounters are predestined. Similarly, the project explores how communication plays a significant role in romantic relationships and how it can influence the authenticity of love. However, over time, the project’s message begins to doubt the authenticity of love and how it can be influenced by societal norms, personal desires, encounters with different people, and more. The project includes not only computer motherboards in relation to itself but also brings the revived photographs to life using AI, where we see the connections between same-sex couples.

АНДРЕА

КОЖУХАРОВА

ANDREA KOZHUHAROVA

Андреа Кожухарова

**„Как да запазим статукво“, 2023,
мъниста, корда, огледало,
40 x 60 x 300 см.**

Ако определим "статукво" като "запазване на нещата в тяхното настоящо, съществуващо състояние", трябва също да отчетем, че нашето съществуване е основано на природни цикли, движение и единствената константна материя е вечно еволюиращата промяна. Всичко родено умира и всичко създадено се разпада. За да успее да запази дори прост физически интегритет, човек трябва трябва да се адаптира, настройвайки се в отражение на всяка промяна във външния свят. Променя дрехите си, за да не умре по сезонни причини. Променя работата си, за да не умре от психологическа травма и глад. Променя външния си вид, за да не умре сам. Човекът е ревизионист по природа и затова всяко породено усещане за силата да запази каквото и да е, е краткотрайна илюзия. В тези тежки условия, как да създадеш, оформиш и запазиш състояние на статукво, ако в този вечно променящ се живот, промяната не е твоето нещо? Ако мислиш отвъд нисшите ежедневни нужди от промяна, мащабът във времевия обхват на илюзията за съхранение тендс да се разширява. Необходимо е да разпознаеш раждането на тенденция, състояща се от самостоятелни идеи, нужди или недоволства, които се случва да съществуват по едно и също време. Следващата фаза се състои в припознаването на тези отделни клетки една в друга и манипулирането им в постепенно формиране на тъкани, тъй като в биосоциалността на човешкия вид намираме благоденствие в еднаквост и солидарност. След това тъканите формират солидна, комфортна и следователно съмоподдържаща се маса, вече неподвластна на външни влияния. Достигна климакса на своето статукво - липсата на нужда от промяна. Не бъди алчен. Руските зими могат да са много разочароващи. Тъй като всичко родено умира и всичко създадено се разпада, това ще сполети и теб и твоето грижливо отгледано статукво. Единственото решение за вечно запазване на функциониращо настоящо състояние завинаги, е да осигуриш стратегически смъртта си в неговата кулминация, за да изпревариш неговия крах/разпад. С последния си дъх, докато рефлектиращ над живота си, ще видиш единствено своята сила да създадеш, отлгедаш и запазиш статукво. Но все пак, не се ли счита за ревизионист, ако промениш себе си от жив на мъртъв?

Andrea Kozhuharova

“How to preserve a status quo”, 2023,
beads, cord, mirror, 40 x 60 x 300 cm.

If we define a “status quo” as “keeping things in their present, existing state”, we also have to acknowledge that our existence is based on natural cycles, movement and the only constant matter is the ever-evolving change. Everything born dies, everything created dissolves.

To succeed in even keeping our physical integrity, we need to adapt by adjusting ourselves in reflection to every change in the exterior world. We change our clothes to not die for seasonal reasons, we change our jobs to not die of psychological trauma and hunger, we change our appearance in order to not die alone. We are revisionists by nature so any occurring feeling of being powerful enough to keep anything as it is is a short-term illusion. So, in these severe conditions, how do you create, shape and preserve a status quo state forever if in this ever-changing life change is not your thing? If you think bigger than the low-level everyday need of change, the scale in the time span of the illusion of preservation tends to expand. You need to endorse the birth of a tendency, subsisting on single ideas, needs or dissatisfactions, that happen to exist at the same time. The next phase consists in introducing these oblivious single cells to one another and manipulating them into gradually forming tissues as in the biosociality of humankind we find well-being in sameness and solidarity. Tissues then form a solid, comforting and therefore selfsupporting mass, now invincible to alien influence. You have now reached the climax of your status quo – the lack of need to change. Do not be greedy. Russian winters can be very deceiving. As everything born dies and everything created dissolves, so will you and your lovingly raised status quo. The only solution for you to eternally preserve a functional present state in its culmination is to thoughtfully ensure finding your death in its peak to overtake its dissolution. With your last breath while reflecting on your life, you will only see your power to create, shape and preserve a status quo. But in the end, are you not considered a revisionist if you change yourself from alive to dead?

**“Повече бъдеще = по-малко минало,” 2023,
розов конец, органза, 29.9 x 29.9 см.**

Един предмет не бива запазван единствено поради своите физически облик, практическа стойност или други предметни качества, а и поради неволното си, много конкретно във времето присъствие в нечий живот с цел да пази спомен за това много конкретно във времето присъствие, защото има стойностни парчета време, които заслужават да запазиш някой боклук от пода, за да бъде продължено съществуването им.

Ако един предмет обаче означава нещо само в нечия памет и нещото изчезне поради настъпване на бъдещето и правопрпорционалното на настъпващото бъдеще отслабване на човешката памет, то предметът ще съществува ли в това бъдеще? Да, но като обективен монумент на изчезналото минало. Паметник на незнайния войн. Някога бил се за нещо. Или не. Не, помня, не знам.

“More future = less past,” 2023,
pink thread, organza, 29.9 x 29.9 cm.

An object is not only preserved because of its physical appearance, practical value or any other object quality, but because of its involuntary, very specific time presence in someone's life in order to preserve the memory of this very specific time presence, because there are valuable pieces of time that are worth keeping some rubbish off the floor to continue their existence.

However, if an object means something only in one's memory and the thing disappears due to the arriving future and the weakening of human memory in direct proportion to the arriving future, will the object exist in this future? Yes, but as an objective monument to the vanished past. Monument to the Unknown Warrior.

Who used to fight for something.

Or not. I don't remember, I don't know.

Æther Haga

ЙОАННА ЛАСКОВА

YOANNA LASKOVA

Æther Haga

Йоанна Ласкова

**„Огромен змей е лятото в пустините“, 2023,
стопено стъкло, метални включвания,
фотография, 50 x 60 см.**

**„Чужденец съм най-вече в себе си“, 2023,
стопено стъкло, метални включвания,
фотография, 60 x 50 см.**

Човешкият живот не се измерва във време, а в спомени. В серия стъклени творби Йоанна Ласкова изследва отношението на съвременния човек към родовата памет, значението на личните и чуждите спомени. „Чужденец съм, най-вече в себе си“ и „Огромен змей е лятото в пустините“ са част от иновативна серия, която безупречно съчетава световите на артистичното стъкло и фотографията, резултатът от което е завладяващо и задълбочено визуално преживяване, което коментира ефимерната природа на спомените. Произведенията в стъклената серия създават визуални разкази чрез поредица от снимки, намерени в прашасали семейни албуми. Йоанна връща живота на старите фотографии, като ги обработва физически и дигитално. Работата прави впечатление както с дръзкото си присъствие, така и с финия си подход към тежката тема за смъртта, загубата на роднини и спомени.

Yoanna Laskova

“A huge dragon is summer in the deserts”, 2023,
fused glass, metal inclusions, photography, 50 x 60 cm.

“The stranger in me”, 2023,
fused glass, metal inclusions, photography, 50 x 60 cm.

In a series of glass works Yoanna Laskova seeks to explore the relationship of modern man towards ancestral memory, the meaning of our personal recollections and the memories of others. “I’m a stranger, mostly within myself” and “A huge serpent is summer in the deserts” are part of a unique and innovative series that seamlessly blends the worlds of artistic glass and photography, resulting in a mesmerizing and thought-provoking visual experience that comments on the intricate and ephemeral nature of memories. The glass series creates visual narratives through photographs found in dusty family albums. Yoanna brings them back to life by editing them physically and digitally. The work is iconic in both its bold presence and subtle approach to the heavy subject of death, loss of relatives and memories. These conceptual pieces explore the interplay between transparency and reflection, pushing the boundaries of traditional artistic mediums to create a dynamic and captivating fusion.

АЛЕКСАНДЪР ЛАЗАРКОВ ALEXANDER LAZARKOV

Doza Gallery

Æther Haga

Александър Лазарков

«Бюфетът на баба ти», 2023,
бюфет, мотор, LED осветление, 3D принт,
160 x 180 x 60 см.

«Достатъчно удобен фотьойл», 2023,
фотьойл, мотор, 3D принт,
40 x 80 x 80 см.

«Обелиск в хола», 2023,
стар телевизор, LED осветление,
100 x 60 x 60 см.

“Парче от таван,” 2023,
полилей, акрилна боя, 70 x 50 x 50 см.

Част от поредицата „Отпечатък от мъгла“. Концепцията зад тези обекти е дълбоко свързана с обществото ни и как историческите периоди, в които мебелите са възникнали, оставят трайно въздействие върху всички нас. Говорим за колективна памет, която се предава чрез травматични преживявания и психологическо потисничество, влияещо на поведението и менталитета на обществото. Тази потиснатост продължава да влияе на нашия ежедневен живот, формирайки основата на нашето съвременно съществуване. Самите обекти имат разрези и продупчвания, символизиращи изчезването на миналата епоха. Въпреки това, те също притежават материална стабилност и служат като основа за нови средства като 3D печат, осветление и мотори. Чрез тези обекти се визуализира изминалото време от 1989 г. До днес. Лично мой стремеж беше да разбера и да оценя структурната цялост на всеки елемент, като в същото време признавам дълбоко укоренилия менталитет, свързан с неговото визуално присъствие.

Обединявам два съвсем различни материала от две епохи, съчетавайки ги, за да създадат обект, който бихме смятали за съвременен. Въпреки материалите са крайно различни, динамиката на всеки обект изглежда странно естествена - визуализация, която отразява противоречията на нашето сегашно съществуване.

Alexander Lazarkov

“Your grandma’s buffet”, 2023,
buffet, motor, LED light, 3D print, 160 x 180 x 60 cm.

“Comfortable enough armchair”, 2023,
armchair, motor, 3D print, 40 x 80 x 80 cm

“Living room obelisk”, 2023,
old TV, LED light, 100 x 60 x 60 cm.

“Piece of ceiling,” 2023,
old chandelier, acrylic paint, 70 x 50 x 50 cm

Part from the series „Imprint of mist“. The concept behind these objects is deeply connected to our society and how the historical periods in which the furniture originated have left a lasting impact on all of us. We are referring to a collective memory that is transmitted through traumatic experiences and psychological oppression, influencing the behavior and mindset of society. This oppression continues to affect our daily lives, forming the foundation of our modern existence.

The objects themselves have cuts and punctures, symbolizing the fading away of the past era. However, they also possess a sense of solidity and serve as the basis for new mediums like 3D printing, lights, and motors. Through these artworks, the passage of time from 1989 until now is visualized. Personally, my aim was to comprehend and appreciate the structural integrity of each piece, while also acknowledging the deeply ingrained mentality associated with their visual presence.

By bringing together two vastly different materials from two distinct eras, they are combined to create the representation of an object we would consider contemporary.

Despite defying all odds, the dynamics of each artwork appear strangely natural — a visualization that mirrors the contradictions of our present existence.

BAHECA MITEBA

VANESSA MITEVA

Ванеса Митева

„Битие“, 2023,

3D принт върху тапет, 2128 x 43 см.

‘Ниската’ и ‘висока’ култура се вплитат в българското битие.

Vanessa Miteva

“Premium life”, 2023,

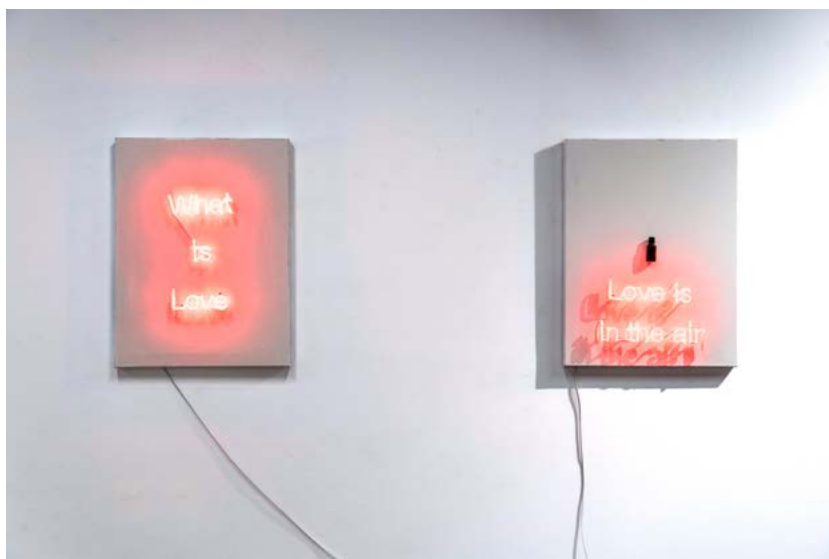
lithophane 3D print on wallpaper, 2128 x 43 cm.

Low culture and high culture meet in the midst of the Bulgarian lifestyle.

ЗЛАТОМИРА ОПРОВА ZLATOMIRA OPROVA

Doza Gallery

What

Is

Love

Златомира Опрова

„Какво е любов“, 2023,

стъклени неоновы надписи върху платно,
маслени бои, секс играчки, серия,
80 x 60 x 10 см.

‘Don’t hate what you don’t understand’ са думи на Йоко Оно, които са част от вдъхновението за инсталациите. Серията ‘Какво значи любов’ разглежда темата, засегната в заглавието през различни гледни точки. Тя комбинира клишета, истини, фрагменти от текстове на песни, всякакви видове твърдения, касаещи темата. Всяко платно е комбинация от стъклен неонов надпис / твърдение и любовен стимулант — секс играчки, наркотици.

Представата за романтична любов е различна за всяко човешко същество. Няма граници, нито общ еквивалент, през който да се измери или сравни. Както е различна за двама човека, така е различна и за един и същи човек, всеки път, при всяка нова любов. В работата си артистът цели да покаже разбирането за любовта като неконвенционално. Това означава приемане, толерантност към различното от нашата гледна точка, от нашия начин да обичаме. Засяга се темата за еднopolовата любов, за фетишите в секса, за употребата на наркотици. Всичко изброено е въпрос на лично право и избор, които всеки би следвало да има. Любов означава свобода — да бъдеш и да изразяваш личните си предпочитания без страх да бъдеш осъден.

Zlatomira Oprova

“What is love”, 2023,
glass neon, oil on canvas, sex toys, series,
80 x 60 x 10 cm.

‘Don’t hate what you don’t understand’ are words by the artist Yoko Ono, which is part of the inspiration behind the artworks. ‘What is love’ series is exploring the headline topic through different perspectives. It combines cliches, truths, song lyrics, all kinds of statements, that are connected to the subject. Every canvas is a combination of neon glass statement and a stimulant — sex toys, drugs. The perception of romantic love is different for every human being. There are no limits, or a common equivalent, through which it can be measured or compared. It is as different for two humans and it is different for the same person every time, with every new love. Through this artwork the artist’s purpose is to show the understanding of love as unconventional.

This means acceptance, tolerance for the different points of view, for the different ways of loving. Zlatomira involves the topics for the queer love, the fetishes in the sex, the drugs usage. All of those are a matter of personal right and choice, which everyone of us should have. Love equals freedom — to be and to express your personal beliefs and preferences without fear of being judged.

АЛИНА ПАПАЗОВА

ALINA PARAZOVA

Æther Haga

Æther Haga

Алина Папазова

„600 километра“, 2022,

керамика, глазирана, 60 x 55 x 45 см.

«600 км» е работа базирана на преминаването на планинския хребет от западната към източната част на България, познат като туристическия маршрут «КомЕмине». Керамиката репрезентира визуално и метафорично впечатления и ментални трансформации от този преход, които пораждаха асоциации с духовните идеи и космология на индуистите, които отразяват възприятието, че Абсолютната реалност — Богът (Брахман) обитава всеки жив организъм и е част от едно цяло.

“Human Holder,” 2022,

керамика, глазура, 60 x 45 x 25 см.

Втората част от работа, в която керамично момче излиза/влиза в друго измерение пристигайки/тръгвайки от чашката на цветето.

Alina Papazova

“600 kilometers”, 2022,

ceramics, glaze, 60 x 55 x 45 cm.

«600 km» is a work based on the crossing of the mountain ridge from the western to the eastern part of Bulgaria, known as the Com-Emine tourist route.

The ceramics represent visually and metaphorically impressions and mental transformations from this trek that evoked associations with Hindu spiritual ideas and cosmology, which reflect the perception that the Absolute Reality — God (Brahman) inhabits every living organism and is part of a whole.

“Human Holder,” 2022,

ceramics, glaze, 60 x 45 x 25 cm.

This flower is the second part of a work in which a ceramic boy exits/enters another dimension by arriving/pulling from the flower cup.

ГЕОРГИ ПАВЛОВ

GEORGI PAVLOV

Doza Gallery

Георги Павлов

"Nasenspiel I", 2023,

пърформанс

Nasenspiel I е звуков пърформанс, в който използвам биологично препятствие като средство или инструмент за творене. Инструкции: Генерирай звук с помощта на носогълтката си и нейните биологични проблеми в акомпанимент с известното произведение на Ксенакис *Metastaseis* (1955 г.). Използвайте носа си като модулатор на височината на звука и устата, за да модифицирате звука. Важно е да разполагате с оригиналната графична нотация на произведението пред себе си. «Като експериментален музикант и пърформанс артист винаги търся нови начини за предефиниране на границите на експерименталния музикален сет, най-вече чрез пърформанс. От 7-годишна възраст имам алергия към прах, която обикновено се проявява всеки ден по 2-3 пъти с изблици, които могат да продължат 5-15 минути, понякога до 30 и час. Най-лошата част от пристъпа е този ужасен сърбеж, който имам в устата си и който мога да успокоя само като вибрирам в носогълтката си по начин, който я почесва. Това от своя страна създава специфичен звук, който мога да модулирам, „движики“ с ръка устата и носа си, сякаш са копчета на инструмент. Недостатъкът е, че това наранява гърлото ми и след известно време става болезнено. Изпълнението се основава на няколко неща. Обикновено алергията ми се изостря, щом се прибера вкъщи или започна да работя по нещо, понякога дори през нощта. Това не ми позволява да се съсредоточа и често ми пречи да работя. Особено е, че ако съм около хора, които не чувствам близки, или навън, алергията не се изостря и често ме изненадва, когато се прибера вкъщи. Започнах да разбирам това като специфично отношение, което имам към публичната сфера, и как съм потиснал алергията поради първите ми срещи и лоши реакции други като дете. Доколкото си спомням, няхах проблем да получавам алергични реакции навън. Поради интереса ми към експерименталната музика и пърформанса реших да поема контрола над ситуацията и да използвам «проблемното си състояние», което обикновено ме прави неработоспособен, за да направя точно това - да музицирам с него. В съчетание с мотивите на Ксенакис за експериментиране с творчеството му в различни медии, поемам контрола върху алергичната

си реакция и я използвам в продължение на около 9-10 минути, за да представя собствено изпълнение на произведението. По този начин, за първи път ще представя проблема си публично, поемайки контрола над него, и използвайки го за нещо, което обикновено ми пречи, същевременно проверявайки възможността за утилизирание на биологично препятствие като творческо средство.

„На две / Стазис“, 2023,
инсталация, 1м2 x 50 см.

Това, което обикновено остава след един пърформанс, освен художествения реквизит и т.н., са фотографският и видеоматериалът на творбата. И към момента това остава единственият начин, по който едно пърформанс произведение може да бъде показано, след като се е случило, проправяйки пътя на фотографията като инструмент за легитимиране на пърформанса и основна част от него. Някои се опитват да се борят с това, други го приемат напълно. На свой ред това създава възможност за жертване на силата на пърформанса, когато е представен като чиста документация. Това, разбира се, е оформило историята на пърформанс изкуството по свой собствен начин. Моят опит тук е да преосмисля възможността за предаване на аурата на един пърформанс не само чрез фотографирането му, но и чрез останките (биологични или не) и реквизита, използван за него. На снимката са останки от изпълнението *Nasenspiel I* по *Metastaseis* на Янис Ксенакис (1955) в Галерия DOZA, София 2023. Биологичният материал в случая е носен секрет и лилиуми — цветя използвани за предизвикването на алергичен пристъп за пърформанса.

Полароиди от пърформанса "*Nasenspiel I*", 2023,
част от „На две / Стазис“

Georgi Pavlov

“Nasen spiel I”, 2023, performance.

Nasenspiel I is a body-based sound performance that focuses on using a biological obstacle as a means or tool to create.

Instructions: Generate a sound with your nasopharynx and its biological problems in accompaniment with Xenakis' famous piece *Metastaseis* (1955). Use your nose as a pitch modulator and mouth to modify the sound. It is important to have the original graphic notation for the piece in front of yourself.

“As an experimental musician and performance artist, I'm always searching for new ways to redefine the boundaries of the experimental set, mainly through performance. Since I was 7 years old I've had this dust allergy that usually acts up every day 2 or 3 times with bursts that can go from 5-15 minutes to sometimes 30 and an hour. The worst part of the attack is this terrible itch I have in my mouth which I can only soothe by vibrating my nasopharynx in a way that scratches it. In turn, this creates a specific sound that I can modulate by moving and twisting my mouth and nose with my hand as if they're knobs of an instrument. The downside is that this hurts my throat and becomes painful after a while.

The performance is based on a couple of things. Usually, my allergy flares up once I get home or start working on something, sometimes even during the night. This doesn't let me focus and often stops me from working. Another thing is that if I'm around people I don't feel close to or outside, the allergy doesn't flare up and often surprises me when I come home. I've come to understand this as a specific relation I have with the public sphere and how I have repressed my symptoms due to my first encounters and bad reactions from other people when I was a child. As I remember I had no problem getting allergic reactions outside. Due to my interest in experimental music and performance, I decided to take control of the situation and use my “problematic state” which usually renders me incapable of work, to do exactly that — perform in front of a public.

Combined with Xenakis' motives for experimentation with his work in different mediums, I take control of my allergic reaction and use it for around 9 to 10 minutes as a means to present my own rendition of the piece. This way, for the first time I will present my problem in public by taking control of it and using it for something that usually stops me from doing so, thus testing the possibility of using a biological obstacle as a creative means.

“In Two / Stasis”, 2023, installation, 1m2 x 50 cm.

What usually remains after a performance piece, besides artistic props, etc, are the photographic and video material of the work. And as of now, this remains the only way a performance piece can be shown after it has happened, paving the way for photography as a legitimization tool of performance art and a core part of it. Some have tried to battle this, others have fully embraced it. In turn, this creates the possibility of sacrificing the power of a performance when presented as pure documentation. This, of course, has shaped performance art history in its own way.

My attempt here is to reimagine the possibility of conveying a performance's aura through not only the photography of it but the remains (biological or not) and props used for it. Pictured are remains of the performance Nasenspiel I based on Iannis Xenakis' Metastaseis (1955) in DOZA Gallery, Sofia, 2023. In this case, the biological material is nasal mucus and Lilium, the latter of which I used to induce an allergic reaction for the performance.

Polaroids from the performance

“Nasen spiel I”, 2023; part of „In Two / Stasis“

Æther Haga

ГАБРИЕЛ ПЕНДОВ,
РОБИН БЕЛУАРД И
АНА НАЙДЕНОВА
GABRIEL PENDOV,
ROBIN BELLUARD AND
ANNA NAYDENOVA

Doza Gallery

**Габриел Пендов, Робин Белуард
и Ана Найденова**

„Приключенията на Блейд и Трики в
Траштаун“, 2023,
рециклирани платове, плюшени играчки,
колани, телевизор, 96 x 70 cm.

Визия номер 12 от модно шоу “Реалити Фотошоп
сезон 2”.

Габриел Пендов; Reality Photoshop

Без име, 2023, смесена техника, 28 x 58 cm.

„Полихлоропреново шперплат фурнир,” 2023,
рециклиран дунапрен, платове, части от
велосипеди и играчки, 185 x 100 cm.

Визия от Реалити Фотошоп сезон 3
модно шоу “ Age Of Mitigate”.

**Gabriel Pendov , Robin Belluard
And Anna Naydenova**

“The Trashtown adventures of Blade and Tricky”, 2023,
up-cycled fabrics, plush toy stuffing, belts, TV, 96 x 70 cm.

Look 12 from Reality Photoshop S2 fashion show.

Gabriel Pendov; Reality Photoshop

Untitled, 2023, mixed media, 28 x 58 cm.

„Polyhloroprenovo shperplat furnir,” 2023,
up-cycled polyurethane foam, fabrics, bicycle parts,
toys, 185 x 100 cm.

Look from Reality Photoshop S3 fashion show “ Age Of Mitigate”.
challenge the limitations of human perception and encourage
viewers to explore the hidden narratives and energies that exist
within our cities.

Æther Haga

ТОДОР РАБАДЖИЙСКИ TODOR RABADZHIYSKI

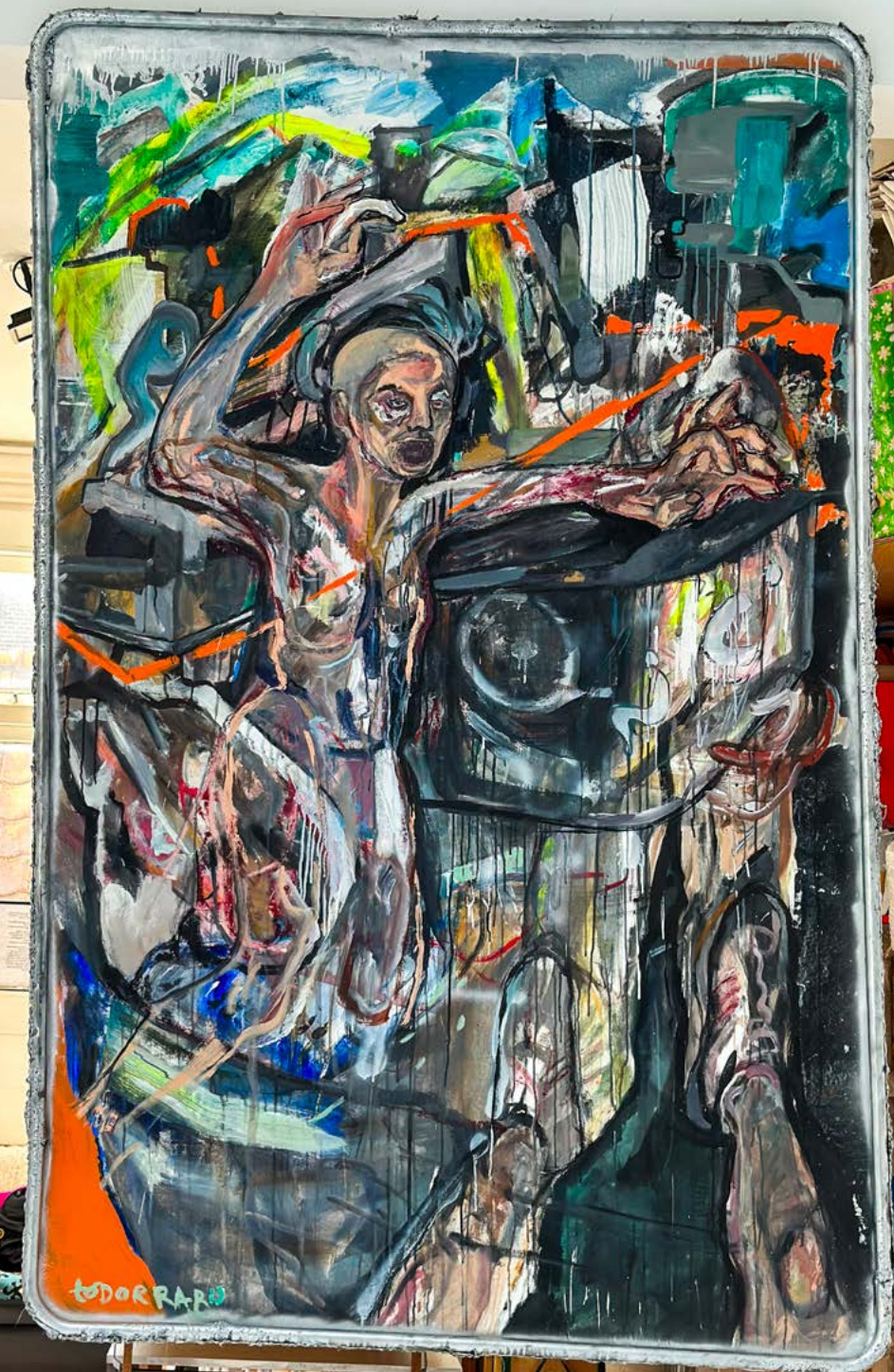

Doza Gallery

Æther Haga

Тодор Рабаджийски

„Поцинковано“, 2023, смесена техника, 35 x 40 x 20 см.

Желязната ръка неизбежно говори за власт. Властта, която държи в хватката си системите за добив и разпределение на ресурсите, всичко, което получаваме от земята, която поддържа скоростта на развитие, скоростта на потребление. Петролът, към който е пристрастена модерността, и литиевата батерия, към която е включен пазарът.

Зад политическите обосновки на властта стоят стратегии за оползотворяване на тези ресурси, но мотивацията на процесите постоянно се превежда и интерпретира в политически контекст. Повече от театър на сенките, този процес утвърждава идеи, вярвания и културни аксиоми. Структурата е закалена; желязната ръка никога не ръждява.

„Артефакт от революцията на дигиталния неоекспресионизъм“, 2018, платно върху метал, 215 x 145 см.

Заглавието говори само за себе си*

Ivan Dokov

“Outside“, 2023, digital photography, 42 x 120 cm.

The iron hand speaks inevitably of power. The power that holds in its grip systems of extraction and distribution of resources, all that we get from the earth, that maintains the speed of development, the speed of consumption. The oil to which modernity is addicted and the battery lithium to which the market is plugged. Behind the political justifications of power are strategies for harnessing these resources, but the motivation of the processes is constantly translated and interpreted in a political context. More than just shadow theater, this process validates ideas, believes and cultural axioms. The structure is tempered; the iron hand never rusty.

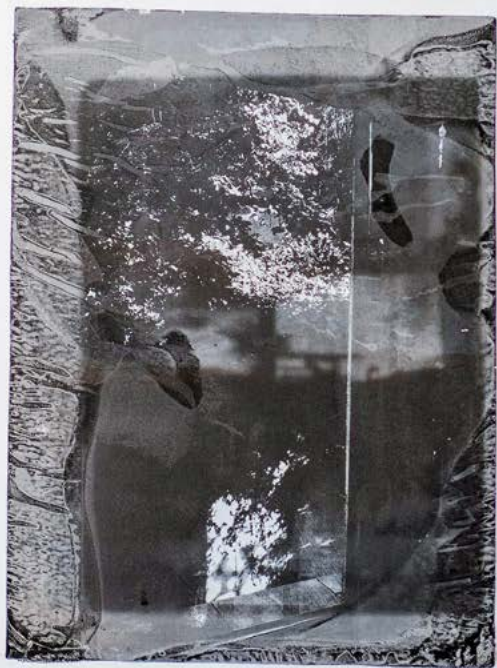
**“Artifact from digital neo expressionism revolution”,
2018, canvas on metal, 215 x 145 cm**

The title speaks for itself*

ГАЛЕНА СЪРДЪМОВА GALENA SARDEMOVA

Doza Gallery

Галена Сърдъмова

„Прозорците на моите стаи: за (съ) временните домове“, 2023,
ситопечат върху коприна, 60 x 50 см.

„Прозорците на моите стаи: за (съ)временните домове“ разглежда идеята за променящия се дом, предавайки нееднозначната красота на това едновременно да принадлежиш навсякъде и никъде. Инсталацията се състои от снимки на прозорци на стаи, в които съм живяла през годините, отпечатани върху коприна, наредени една след друга и с насочена през тях светлина. Разстоянието между платовете отразява времето, което съм прекарала във всяка стая, или с други думи, гледайки през този прозорец.

Увиснала във въздуха, коприната е в състояние на подвижен покой. Деликатността на материала изразява нежността и крехкостта, присъщи на буквалната и метафорична незаземеност. Сенките, образувани от преминаващата през отпечатъците светлина, създават остатъчен образ, сянка на сянката. Всички домове се наслагват един върху друг, превръщайки се в един всеобщ абстрактен „дом“. Обектът на копнеж е по-скоро концепция — не определено място, а усещането за същност и съществуването в това пространство в даден момент от времето. Следователно завръщането става невъзможно поради нематериалността на изгубеното. Въпреки че снимките изобразяват нещо много конкретно и обичайно, отпечатаните върху коприната образи са размити, което им придава ново измерение. Те вече не приличат на моята стая или на която и да е стая. Този двоен слой на неререферентност — липсата на лични детайли в изображенията, комбинирана с добавеното размиване — създава чувство на универсалност. Изображенията могат да бъдат чиято и да е или ничия стая. Запечатвайки нещо толкова специфично за мен и същевременно всеобхватно, платната се превръщат в символ на носталгията като споделено дезориентиращо състояние на междинност и непринадлежност.

Galena Sardemova

“My Bedroom Windows: An Ode to (Con)temporary Homes”,
2023, screen print on silk, 60 x 50 cm .

My Bedroom Windows: An Ode to (Con)temporary Homes explores the idea of a shifting home, capturing the complex beauty of simultaneously belonging to everywhere and nowhere. The installation is comprised of photographs of bedroom windows I've had throughout the years screen printed on silk, arranged one in front of the other and with light shone through them. The spacing between the sheets of silk represents how much time I've spent living in each bedroom, or in other words, looking through that window. When suspended in the air, there is a unique dynamic stillness to silk. The delicacy of the material conveys the tenderness and fragility that characterize the literal state of being ungrounded. The shadows formed when light is shone through the prints create an afterimage, a shadow of a shadow. All homes are collapsed onto each other, becoming one all-encompassing abstract “home.” What is missed becomes more of a concept – not a particular place but one's existence in a space in a moment in time, or the sense of a self. The return thus becomes impossible due to the inherent non-physicality of what is lost. Although the images depict something very common and literal, their materiality and the distortion that results from it gives them an uncanny quality. They no longer look like my bedroom, or any bedroom for that matter. This double layer of non-referentiality – the lack of personal detail in the images combined with the added distortion – adds a sense of universality. The images could be anyone's room or no room at all. By depicting something so particular to me and at the same time so generalized, the prints come to symbolize nostalgia as a shared disorienting state of in-betweenness and non-belonging.

ГЕОРГИ ШИШКИН

GEORGI SHISHKIN

Doza Gallery

Георги Шишкин

**„Гняв, война, страх“, 2023,
офорт, цинкови плочи, маслени бои,
вариращи размери.**

Като руски художник в пространството на „чужда земя“ изследвах себе си като концентрирана единица от болка, страх и самота. Изследването е размисъл върху темата за общото безразличие към трагедията на войната в Украйна, в по-тесен смисъл, изследване на собствената трагедия, като човек, загубил родината и самоличността си.

Изобразените агресивни портрети на политици и образи на насилие като символи на болка, които отдавна присъстват в контекста на съвременната руска култура. В резултат на изследването на това отражение излагам метални матрици, чиито текстове и изображения са обърнати. Затова подчертавам, че хората не могат да разберат истината за ситуацията, че са в огледалото на света, в една обърната реалност.

**„Самобичуване“, 2023,
пърформънс. Костюм. Кожено палто с надпис
на гърба: «Добър, лош руски», бял грим
на лицето.**

Чрез процеса на окачване на гравирани отпечатьци върху градските стени (издърпване на произведения от пространството на галерията), аз ги превръщам в плакати. За разлика от металните матрици, щампите запазват своята анонимност и се възприемат в публичното пространство на града като безличен призив да се обърне внимание на войната. С излагането на произведения в публичното пространство очевидно се предполага смъртта им в агресивна среда, което засилва значението на това действие от страна на личното самобичуване, като процес на метафорична загуба на част от собствената душа. В контекста на изложбата присъствието ми като гражданин на Русия беше пърформанс.

И надписът на гърба зададе този риторичен въпрос на обществеността, тъй като двойствеността на възприятието на руснаците все още е гореща тема.

Georgi Shishkin

“Anger, War, Fear”, 2023,
etching, zinc plates, oil paint, dimensions variable.

As a Russian artist in the space of “foreign land” I explored myself as a concentrated unit of pain, fear and solitude. The study is a reflection on the theme of universal indifference to the tragedy of the war in Ukraine, in a narrower sense, the study of one’s own tragedy as a person who lost his homeland and self-identity. Aggressive portraits of politicians and images of violence as symbols of pain that have long been present in the context of current Russian culture. As a result of the study of this reflection, I exhibit metal matrices, the texts and images of which are inverted. Thereby, I emphasize that people cannot understand the truth of the situation, that they are in the looking glass of the world, in an inverted reality.

“Self-flagellation”, 2023,
performance. Costume: Leather coat with the inscription on the back: “Good, bad Russian”, white makeup on the face.

Through the process of hanging etching prints on the walls of the city (pulling works out of the gallery space) I turn them into posters. Unlike metal matrices, the prints retain their anonymity and are perceived in the public space of the city as an impersonal call to pay attention to the war. By bringing works into the public space, it is obviously assumed that they will die in an aggressive environment, which increases the importance of this action on the part of personal self-flagellation, as a process of metaphorical loss of a part of one’s own soul. In the context of the exhibition, my presence as a citizen of Russia was a performance. And the inscription on the back asked this rhetorical question to the public, since the duality of perception of Russians is still an urgent topic.

НИКОЛА
ЦВЕТАНОВ
NIKOLA TSVETANOV

Doza Gallery

Никола Цветанов

"Райски игри", 2023,

**празни флакони от райски газ, акрилен
маркер, вариращи размери.**

Търся еkleктиката на играта със социалните
проблеми глобално. Визира се като микро-макро
проблема с злоупотреба на райски газ и измиването
на ръцете на институциите, множеството инциденти
сред възрастовите групи между 13-.....

Nikola Tsvetanov

"Heaven games", 2023,

**empty laughing gas canisters, acrylic
marker, dimensions variable.**

I'm looking for the eclecticism of playing with social issues globally.
Referred to as the micro-macro problem of paradise gas abuse and
institutional hand washing, the multiple incidents among the age
groups between 13-.....

Æther Haga

VMNOTSAFE

VMNOTSAFE

Doza Gallery

Vmnotsafe

„Диджеят отсъства“, 2023,
интерактивна инсталация,
вариращи размери.

“АЗ СЪМ ЧОВЕК / РОБОТ,” 2023,
инсталация, вариращи размери.

Имаме ли свобода на избор или сме просто програмирани алгоритми? Мултимедийната инсталация задава тези въпроси. Чрез изреченията “АЗ СЪМ ЕНКОДИРАН”, “АЗ СЪМ УВАЖАВАН”, “АЗ СЪМ СЪЗНАТ” се комуникират приликите между двете създания: човеци и роботи. Едновременно човек може да се попита какви са нашите правителствени системи, до къде те ни пазят и ни представляват? Дали нашите стойности са почетени и какво ще е бъдещето зависи само от нас.

Манифест: предлагам да създаден система в която хората да могат да работят за роботите, да им бъде заплатено, наричам го “ без дискриминация нация ” тъй като алгоритмите няма да базират решенията си във основа на паспорти.

Vmnotsafe

“The DJ is absent”, 2023,
interactive installation, dimensions variable.

“I AM HUMAN / ROBOT”, 2023,
installation, dimensions variable

The interactive installation asks questions about our current and future relationship with ourselves, nature, technology and the universe. The statements on the wall refer to human and robot beings as equally respectful and valid parts of our world. “I AM ENCODED” is a statement which draws parallels between human and technological creation. It also asks questions about the freedom of choice in both entities.

“I AM RESPECTED” comments on the way we treat ourselves and robots, our inner monologue, our societal pertaining and government's alignment to reflect those values.

“I AM CONSCIOUS” echoes the ideas of respect and manifestation whereby we must respect each sacred atom.

Manifesto: Advocating for both human and robot rights, I propose a futuristic world whereby humans can work for robots and be their physical extension and be paid for their service irregardless of their nationality or history etc. I call it the NO DISCRIMINATION NATION. The installation is a game is an abstract game whereby, by sheer chance, any viewer can chose to be a human or robot and reflect on our freedom of choice and rights.

МИРОСЛАВ

ЖИВКОВ

MIROSLAV ZHIVKOV

Мирослав Живков

**„След бой с възглавници“, 2023,
инсталация, вариращи размери.**

Дълбоко в дебрите на пълната абстракция, търсейки
нови опростени форми и по-лаконичен визуален изказ.

Miroslav Zhivkov

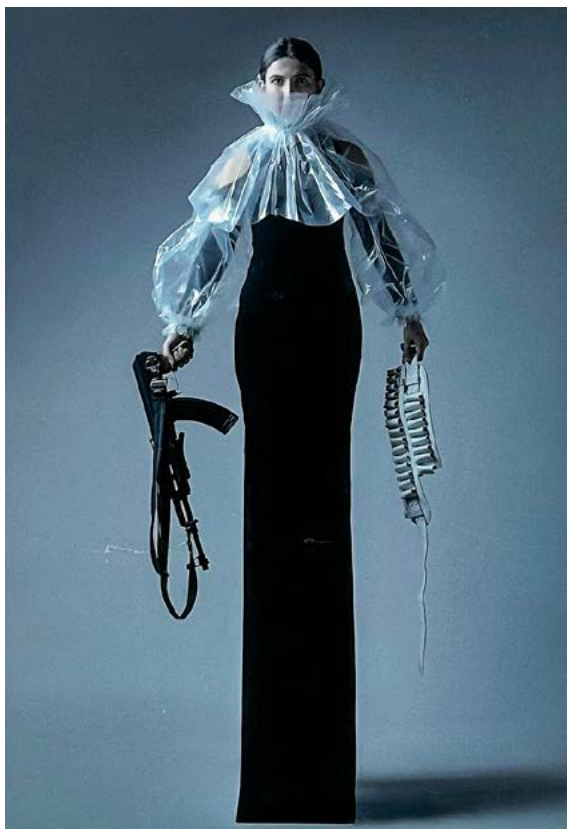
**“After the pillow fight”, 2023,
installation, dimensions variable.**

Diving deep into the depths of complete abstraction,
searching for new simplified forms and a more laconic visual
expression.

СЛАВА ДЖОРДЖ

SLAVA GEORGE

Æther Haga

Æther Haga

Слава Джордж

„Молитва“, 2023,
дървен стол, калашник, свещ,
вариращи размери.

„Сама във Вавилон“, 2018,
фотография, 60 x 40 см.

Ренесансът в съвременен контекст.

Slava George

“Prayer”, 2023,
wooden chair, Kalashnikov rifle, candle,
dimensions variable.

“Alone in Babylon”, 2018,
photography, 60 x 40 cm.

The Renaissance in a contemporary context.

НЕВЕЛИН ИВАНОВ

NEVELIN IVANOV

Doza Gallery

Невелин Иванов

**„Разкрита прозрачност“, 2023,
отпечатък с туш, 42 x 29,7 см.**

Прозрачността на хартията служи за двойна цел: тя символизира крехкостта и уязвимостта на човешката форма, като същевременно подчертава вътрешната сила и устойчивост, които се крият в нея. Използването на мъжки фигури предизвиква традиционните представи за мъжественост и приканва към диалог около body positivity и приемане. Инсталацията е проектирана по начин, който позволява на зрителите да взаимодействат с рисунките. Прозрачните листове са окачени по начин, който позволява нежно движение в отговор на въздушни течения или умишлена намеса от публиката. „Разкритата прозрачност“ има за цел да провокира интроспекция, насърчавайки зрителите да изследват възприятията си за мъжкото тяло, предизвиквайки обществените норми и прегръщайки красотата в уязвимостта.

Взаимодействието на прозрачност и движение приканва към съзерцание върху темите за идентичността, себеизразяването и сложността на човешкото съществуване.

Показвайки мъжката гола форма на прозрачна хартия, работата се стреми да отпразнува изразите на мъжествеността, да насърчи позитивността на тялото и да предостави платформа за смислени разговори относно пола, идентичността и обществените конструкции.

Nevelin Ivanov

“Transparency revealed”, 2023,
ink stamp, 42 x 29,7 cm.

The transparency of the paper serves a dual purpose: it symbolizes the fragility and vulnerability of the human form while also emphasizing the inner strength and resilience that lies within. The use of male figures challenges traditional notions of masculinity and invites a dialogue around body positivity and acceptance. To further enhance the experience, the art installation is designed in a way that allows viewers to interact with the pieces. The transparent sheets are suspended in a manner that allows gentle movement in response to air currents or deliberate interaction from the audience. This creates a dynamic display, where the figures seem to come alive, subtly shifting and dancing in the space. « Transparency Revealed » aims to provoke introspection, encouraging viewers to explore their perceptions of the male body, challenging societal norms, and embracing the inherent beauty found in vulnerability. The interplay of transparency and motion invites contemplation on themes of identity, self-expression, and the complexities of human existence. By presenting the male nude form on transparent paper, this concept seeks to celebrate the diverse expressions of masculinity, foster body positivity, and provide a platform for meaningful conversations about gender, identity, and societal constructs.

ГЛОРИЯ АВГУСТ

GLORIYA AUGUST

Æther Haga

Глория Август

"С всяка изречена дума се
разпалваше огън", 2023,
3D принтирана каменна керамика,
плексиглас, олово, вариращи
размери.

Налях бензин в тази паст от трески - всеки изречен
дъх запалваше огън. С дробове, притиснати към
гърдите, преглътнах думите, които биха се изплюли в
лицето ти и ги оставям да стрелят през мен. Всичко,
което казвам е заклинание.

Всичко, което казвам се протрива в дланите.

Не спирай, докато не го усетиш в таза, в гърдите, в
кръста, в сърцевината, по ъгълчетата на устните,
разкъсвай и дърпай със зъби, ако трябва. Направи го
отново.

Gloria Avgust

"With each word spoken, a fire was set," 2023,
3D printed stoneware ceramics, plexiglas, tin,
dimensions variable.

I poured gasoline into this mouth of splinters – with each
breath spoken, a fire was set. With lungs pressing against
the chest, I swallowed the words that will spit in your face
and never leave you alone.

I propagate them and let them shoot through me.

Everything I say is a spell, everything I say rubs against the
lifelines.

Don't stop until you feel it in your pelvis, in your chest, in
your lower back, in your core, on the corners of your lips,
tear and pull with your teeth if you have to. Do it again.